

Caldria pensar-hi i explicar-ho

written by Pere Grau i Rovira | 27 de juny de 2021

El dia 17 el corresponsal del *Frankfurter Allgemeine* a Washington, Winand von Petersdorf, comentava un fet del qual no sé si la gent a casa nostra en té prou coneixement i que –sigui quina sigui l'evolució política futura del nostre país– pot condicionar molt el futur nivell de la qualitat de vida de tothom. Es tracta de les conseqüències de l'evolució demogràfica negativa a la major part dels països desenvolupats.

Petersdorf parla d'un estudi del *Thinktank* de Washington Center of Global Development que es basa en les projeccions de l'ONU sobre xifres de població i sobre informes sobre els moviments migratoris. Segons aquest estudi, a la Unió Europea l'any 2050 hi haurà 95 milions de persones entre els 20 i els 65 anys menys que el 2020. Només a Alemanya ja seran 7 milions menys, a França 3,9 i a Gran Bretanya 3,6. Degut a l'envelliment de la població, la xifra de persones aptes per a un lloc de treball, en els trenta anys que venen baixarà d'un 60% a un 52%. Ja ara es noten els primers senyals, detalla l'informe. A Alemanya hi ha cada vegada més escassetat de personal especialitzat (un de molts exemples, conductors de trens). A Itàlia per manca de gent es podreix sovint la fruita als arbres. A Irlanda al ram de la construcció està mig paralitzat per manca de treballadors, etc.

Totes les mesures de les quals es parla sovint per solucionar el problema (treballar més anys, facilitar a les dones l'entrada al mercat de treball, més automatització de la producció, etc.) opinen els autors de l'informe que seran insuficients per compensar l'envelliment poblacional. I subratllen que l'única solució realment efectiva és un augment palpable de la immigració. I, afegeixen, per Europa la solució

és a la porta: Àfrica. L'any 2050 es preveu que aquell continent tindrà 1.300 milions de persones en edat de treball i Europa no té prou clar que llavors (i, és clar, abans i tot) hi haurà a l'Àfrica una gran quantitat de gent jove ben preparada o amb capacitat per ser-ho, que no trobarà feina als seus països i que aprofitarà qualsevol possibilitat per tenir un futur millor a una altra banda.

Per Catalunya, una regió europea fortament industrialitzada, aquest problema hi serà encara que fins llavors haguéssim aconseguit treure'ns del damunt tots els obstacles que ens posa Espanya. I potser seria no sols procedent sinó fins i tot indispensable que es comencés a preparar el nostre poble per aquest possible escenari.

Els actuals corrents migratoris integrats majoritàriament per persones que fugen de guerres, de caire colonialistes, o de la misèria, si afegiran els de joves (que comportarà en molts casos també la inclusió de les seves famílies) que pugui cobrir els llocs que calguin per poder seguir garantint un nivell de vida mínimament acceptable i evitar seriosos conflictes econòmics i socials. Es tracta que la gent tingui consciència que aquests joves no vindran "a prendre'ls-hi la feina" sinó a fer la que d'altra manera no es podria fer.

I també es tracta (i no sols a casa nostra sinó a tot Europa) de combatre les idees antigues com que "els subsaharians no tenen res a veure amb nosaltres" i de cultivar una nova consciència que tots som habitants d'un sol món i que com més ens barregem menys conflictes i menys desgràcies hi haurà. Costarà, perquè hi ha prejudicis que costen molt de desarrelar. Però vingut el punt que ja no es tracti d'una simple qüestió d'ètica sinó d'una de supervivència, potser hi haurà més èxit del que ara podem pensar.